

bestemt Maade. Derfor har vi mange forskellige Kirkesamfund, hvor de Mennesker, der overhovedet har aandelige, kristelige Interesser, indretter sig, idet de hver for sig mener, at disse Interesser der bliver bedst varetaget. Naar vi har faaet den Grundlovsbestemmelse, at den evangelisk-lutherske Kirke er den danske Folkekirke, har det selvfølgelig været af den Grund, at man har ment, og det med Rette, at det store Flertal af det danske Folk føler sine kristne Interesser bedst varetaget under den evangelisk-lutherske Forkyndelsesform og Kirkeform. Som Følge af dette Forhold er det fastsat, at Staten yder denne Kirke sin Støtte. Men naar det er Tilfældet, kan man ikke sige, at denne Kirke, som netop er en bestemt afgrænset Del indenfor de forskellige Kirkesamfund, er en borgerlig Indretning; der absolut skal rumme alle, enten de har Interesse for Kirke og Kristendom eller ikke, og hvor alle skal være udstyret med akkurat den samme Magt og Indflydelse.

Der siges: De skal dog alle sammen svare Kirkeskat. Det skal de, ogsaa de, der ikke har det mindste med den evangelisk-lutherske Kirke at gøre, saa længe de vil have den Adgang eventuelt at kunne slutte sig til dette Kirkesamfund for der at faa deres aandelige og kirkelige Interesser varetaget. Men tror man ikke, at den Tid kan komme, saa kan en hvilken som helst undrage sig fra at svare den Skat ved at udtræde af Folkekirken. Det er ikke paa tvungent nogen at forblive i Folkekirken. Hvert eneste Menneske staar frit i dette Land med Hensyn til, om han vil slutte sig til noget som helst religiøst kirkeligt Samfund eller ikke. Men det vilde være meningsløst og urigtigt, at saadanne, der ikke føler nogen som helst Interesse for det kirkelige Liv, skulde have samme Indflydelse indenfor den kirkelige Styrelse som de, der føler sig knyttet til Menigheden.

Derfor kan jeg i nogen Maade være enig med de ærede Medlemmer Hr. Borgbjerg og Hr. Povlsen, som mener, at der ligger et Tilbageskridt i disse Lovforslag. Det er ogsaa Tilfældet efter min Mening, men ganske vist finder jeg, at Tilbageskridtet ligger paa et ganske andet Sted. Jeg synes, at det her i noget for høj Grad gøres til en ligegyldig Sag, om de Mennesker, man giver Valgret, har kirkelig og kristelig Interesse eller ikke. Det er en forkert Opfattelse. Der staar, at de, som er døbt i den danske Folkekirke, er Medlemmer af den. Ja, de er for saa vidt Medlemmer af den, som de derved har faaet Døren aaben til at gaa ind, ikke alene i det danske Folkekirkesamfund,

men ogsaa i andre kirkelige Retningers Samfund. Daaben er Grundpillen i alle virkelig kristelige og kirkelige Samfund. Men naar det er den væsentligste Betingelse for overhovedet at kunne være Medlem af Folkekirken, mener jeg, at saa maatte det ogsaa være en Betingelse for at udøve den her omhandlede folkekirkelige Ret fra de enkelte Medlemmers Side, at de vedkommende virkelig vedkender sig den Daabens Pagt, der har aabnet Døren for dem ind til dette Samfund; man bør ikke slaa Døren op paa vid Gab for alle dem, der maaske staar som aabenbare Modstandere ikke alene af den evangelisk-lutherske Kirke, men af alle andre Kirkesamfund, og som efter bedste Evne modarbejder hele deres religiøse og kirkelige Liv.

Kravet om at aabne Døren for alle vidner om en fuldstændig Misforstaaelse fra ærede Medlemmers Side med Hensyn til, hvad Menighedsraadenes Opgave er. Jeg skal her minde om, at efter Lovforslagets § 14 skal i Overensstemmelse med, hvad der gælder efter den nuværende Menighedsraadslov, enhver, der bliver valgt til Medlem af et Menighedsraad, afgive en skriftlig Erklæring paa Ære og Samvittighed om, at han vil udføre det ham betroede Hverv i Troskab mod den danske evangelisk-lutherske Folkekirke. Det er det afgørende med Hensyn til Menighedsraadenes Virksomhed: i Troskab mod dette bestemte Kirkesamfund skal de udføre deres Arbejde, og de skal udføre det paa den Maade, at det kan byde gode Vilkaar for den kristne Menigheds Liv og Vækst.

Af dem, der vælger til Menighedsraaden, maa man derfor efter min Mening ogsaa kræve, at de i nogen Maade har Forstaaelse af dette Arbejdes Betydning, at de har nogen Tilknytning til den evangelisk-lutherske Folkekirke, ikke alene derved, at de som Børn er blevet døbt, men ogsaa derved, at de virkelig deler den evangelisk-lutherske Folkekirkes hele Livssyn og erkender, at de indenfor den Kirke faar deres kristelige Interesser bedst varetaget.

Det, som de Herrer vil have, som staar paa det yderlige Standpunkt, er, at i Folkekirken skal saa godt som al Forkyndelse været tilladt. Blot Forkynderne vedblivende hævder og erklærer — det gælder baade Præsterne og de andre, der arbejder i Kirken —, at de staar i denne Folkekirke, saa skal de have Lov til at forkynde, hvad de vil, selv om de staar som aabenbare Modstandere af den evangelisk-lutherske Kirke og i det hele taget af alt kristeligt og religiøst Liv; og de Mennesker,